

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Olvasunk... és gondolkozunk:

„Én csak egy szem vagyok a láncban, és mégis ez a lánc az enyém is.”
(Dobri Réka, Kolozsvár)

A változások döntő korszakában, az óriási metamorfózisban inogó, gyámoltalan, bűnös főszereplők vagyunk! Az emberek szabta időmérés szerint az életünk 12 hónapos szakaszai végén újra meg újra *mea culpa - mea culpa* átgondoljuk az elmúlt 365 napot... Mintha minden év külön rejtvénykocka lenne, mintha nem volna folytatás, egymástól-függés, rakosgatjuk az esztendő különálló, elszigetelt fejezeteit, a még nem kiadott könyv részeit. De a könyvnek már millió oldala tornyosul, és a vége (sajnos?) íme kapaszkodik felfelé az agyongyalult planétánk láthatárán. Félünk? Nem érdekel? Beletörődünk? Tennénk valamit? *Mit ér egy láncszem, ha nem kapcsolódik a másikba?* Szétesett láncszemek vagyunk a földön? Ha a lánc egyben van, minden szem a másiktól függ, együtt sodródik a többivel,

szorít-lazít, segít vagy rabba tesz!

A szemek nem teljesen egyformák. Az ékszerész nem azonosra csiszolta őket. Pillanatnyi szórakozottságában (sietésben? megfontolásban?) szépeket, csúnyákat, egyenetleneket, vidámakat,

Havi „HUFImondat”:

„Ahol egy virág van, ott tavaszra kell lenni, és ahol tavasz van, ott kivirágzik hamarosan minden, ami kicsi és ami nagy.”

(Friedrich Rűchen)

szomorúakat, simákat, recéseket, nagyokat és aprókat hegesztett össze. A feszítés alatt viszont sok belőlük elszakadt már... S vannak olyan szemek, amelyek nem is tudják, hogy egy láncrésznek részei!

Vajon milyen szem vagyok? Mennyire gyenge? Mennyire erős? Mindig szerettem volna tudni, vannak-e ékszerészinások, akik a leesett-szétnyílt szemeket felszedik és visszaüllesztik? Avagy összeseprik, s egyszerűen kidobják őket?

Úgy látom sok-sok szem hever a földön, porosan, rozsdásan, egyedül... Várják a takarítást. Közben nincs mit tenniük. Mozdulatlanul néznek felfelé...

A magyar lánc is darabokra esett szét. Nyitott láncrészek fekszenek az átmele-

gedett gyepen. Néhány darab hosszabb, mások rövidkék... Egyesekre nemsokára eső szakad, vagy vakító napsugárban fűződnek, míg másokat viszont majd belepi a puha hó...

Közben karácsonyfák ezüst meg arany díszláncokkal öltözködnek, és e fákról ciklikusan piros, kék, sárga üveggömbök pislognak le a bennük visszatükröződő láncdarabocskákra... Sajnálják őket.

Hirtelen eszembe jut egy mondat, amit nemrég hallottam: „A gyávaság korának mindig hősök vetnek véget, és ők el is jönnek.” Ezen a különleges Karácsonyon, amikor minden ami lényeges - bizonytalan, próbáljunk megkapaszkodni a mellettünk levő szemecskében, erősebben, mint valaha. Menetünk alatt nehogy a leesett szemekre tapossunk. Legyünk készen, míg várjuk mi is szívünk „nagy-takarítását”!

Zólyomi Kati

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

Úgy ég a tűz, ha tesznek rá... (2. rész) Mert két oldala van a valóságnak!

1) Visszaérkezett egy csinos leányka...

Mihályfy Kinga öv., Budapestről:

„500 000 magyar hang énekelte a magyar himnuszt és a székely himnuszt, mintha csak egy hang lenne...”

Magyarországon – a Balassiban

2009. január 29-én érkezett a repülőgépem magyar földre. Ez a dátum örökre megváltoztatta az életemet. A szívem erősen dobogott, és csak mosolyogni tudtam. Elérkezett a várva-várt pillanat, amelyről olyan hosszú ideig álmodtam. Akkor még úgy láttam az egészet, mint ha zárójelben lenne: *egy új, 10 hónapos élet.*

Mindig elgondoltam, hogy lesz-e izgalom? Nevetések? Boldogság? Szomorúság? Félelem? Mosolyok? Könnyek? Mindez együtt?... De mindebből semmi nem történik. Csak valami sokkal erősebb: a vidámság, ami alig bír bennem maradni. 10 hónap egy életben olyan gyorsan elmúlik, hogy az eszem fel sem tud mindent fogni. Ez megtanít engem rengeteg mindenre, és minden pillanatot úgy élek át, mintha az utolsó lenne. Most veszem észre, hogy ez nem egy zárójel, hanem a saját életem, amit már 19 éve építünk. Mindennek, amit

tanulni, csinálni, nézni, hibázni fogok visszhangja lesz később...

Mindenkinek teljesen más volt ez az út, más és más emléket hozott magával. De mindannyian, akik megelőztek állandóan ezt mondták nekem: „Mindent odaadnék, csak még egyszer átélhetném ezt az évet...”

Ha megkérdezték tőlem, mi az, ami annyira fantasztikus ebben, egyszerűen csak azt tudom mondani, hogy az, ami belőle a szívünkben megmarad. Természetesen, **a főcél: a nyelv fejlesztése, illetve tanulása.**

Minden utazás megváltoztat minket. De amikor messze utazunk, és mindent más szempontból látunk, ez meggyorsítja a változást. Az a 18 éves lány, aki 2009. jan. 28-án kezdett bele a kalandozásba, ma itt ül Budapesten, és írja ezeket a szavakat annak, akinek kedve van elolvasni.

A Balassi Intézet segít annak, aki hajlandó odafigyelni. Hetente 22 órára járunk, történelemtől, földrajzról, néprajzról, magyar nyelvről, irodalomról, színháztudományról, stb. tanulunk. Tőlünk függ, hogy ki tudjuk-e használni, vagy sem. A nagyszüleim és a szüleim magyar szavakkal beszélnek, és én azt akarom, hogy a gyerekeim is így beszéljenek. *Ma kapok, hogy holnap továbbadjak.*

Itt mindenkinek más a kultúrája, az órarendje, Ennek ellenére, mindannyian ugyanabban az épületben lakunk, és ugyanazt tesszük - mégis teljesen mások vagyunk. Mind magunk választottuk, hogy a Balassiba jövünk. A közös ötlet összehoz minket, és a különbségek eltűnnek... Végül is az egész világon az emberek ugyanúgy mosolyognak!

Köszönhetem a ZIK-nek és a Balassinak azt is, hogy először léphettem Magyarországra területére, Erdélybe. Mindent, amit hallottam róla évekig, most a saját szememmel láthatam. Minden szó igaz volt. Csodálatos... mintha a mennyországba léptem volna be! Tíz óra után érkeztünk Torockóra (ahol a nap kétszer kel!). Ott töltöttük az első esténket. Utána Csíkszögödbe, Csíksomlyóra, Brassóba, Kolozsvárra, Marosvásárhelyre, a Szent Anna tóra, a Gyilkos tóra, a Medve tóra, Gyimesbükkre (ezeréves határ), a Békási szoroshoz, Madéfalvára, Sepsiszentgyörgyre és Kézdivásárhelyre is mentünk.

Volt egy pár lehangoló dolog, mint pl. Kolozsvárott vagy Brassóban alig találkoztunk magyarul beszélő emberekkel... Kolozsváron Mátyás király házában egy táblán ki van írva 3 különböző nyelven, hogy ott lakott Mátyás király, de csak magyarul van odaírva, hogy MAGYAR király volt, miközben románul és angolul azt írták, hogy ROMÁN király volt! Micsoda álszentség...!

Nem is tudjátok elképzelni, milyen volt részt venni a Csíksomlyói búcsún. Pontosan emlékszem. Eszt az eső. Hiába volt rajtunk esőkabát, vittünk esernyőt, csuromvíz lettünk a végén, de ezt senki sem bánta! Lassan mentünk, az emberekkel együtt végtelen hosszú sorban.

Mikor leálltam pihenni, visszafordultam és láttam, hogy öreg nénik lassan de biztosan mennek, népviseletbe öltözve, és ők egyszer sem állnak meg. Semmi más nem volt fontos csak az, hogy oda-érjünk. Még a négyévesek sem álltak meg pihenni!

Hihetetlen volt látni ilyen sok magyart egy helyen, ami ráadásul „külföldön” van, nem is a mai Magyarországon! A mise végén, 500.000 magyar hang énekelte a magyar himnuszt és a székely himnuszt, mintha csak egy hang lenne...

Hónapokig éltem együtt Balassi-társaimmal, nap mint nap láttam őket, része lettek az itteni életemnek. És aztán egyszerre el kellett távolodni tőlük. Elmentek. Ez a búcsúzás volt az egyik legnehezebb az életemben. De a szívünkben tovább él az összes együtt töltött pillanat.

Mikor megjöttek a Regösök, megint Erdélybe utaztunk. De most népviseletben és szekéren, magyar népdalokat énekelve... Ezt a képet sem fogom soha elfelejteni.

Múltak a napok, és ők is haza mentek. Én a Napraforgókkal (régi őröm: **Lomniczy Melinda, Szentiványi Julcsi** és **Jeffrey Viki**) elindultam körbeutazni Európát. Mi négyen együtt utaztunk a régi kontinensen!

Kezdték sárgulni és hullani a levelek a fákról. Az utcán mindenki már hosszú kabátban, sapkában, esernyővel és sállal sétál. A háttér megváltozott, és a régi emberek helyett újak jönnek. A szobák a Balassiban újra megteltek. Újra látom a kínaiakat főzni a konyhában. Én, hála Istennek, még itt vagyok, mert még sok dolgot kell átélnem.

Most **Dóry Kingával** lakom. Alighogy beköltöztünk egy szobába, máris elválaszthatatlan testvéreknek éreztük egymást, miközben **Mitchell Caro** a nővérünk! **Enevoldsen Julieta** (Besenyi Buba lánya) és **Pacheco Pedro** (Wagner Carolina fia), akikkel már 8 hónapja együtt élek, szerencsére itt maradtak. Ölelések, mosolyok, nevetések és béke alakítják a napjaimat.

Folyt. a III. oldalon

A szabadságot nem lehet kétféleképpen értelmezni. Egyetlen nemzet sem követelhet magának a népek sorában több szabadságot, mint amennyit ő ad külön-külön minden fiának.

A szabadság belülről épül kifelé, mint az almára a héj, a csigára a ház...

A keleti származású magyarság szabadságszeretével, türelmével, eredendő bölcsességével tudatlanul már Ázsiában azokat az eszményeket követte, amelyeket a latin műveltségű Nyugat maga elé tűzött...

Mert a műveltség egyforma eredményre jut, ha Rómában fejlődik ki, ha Kínában...

A sík vidékéhez szokott magyar szem éppúgy a világosságot, a szabad gondolkodást szereti, akár a derűs ég formálta latin.

A magyar fajtának ezek az igazi tulajdonságai. Ezek szabják meg az útját.

(Illyés Gyula)

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

In memoriam Balla Antal

Balla Antal 1926. június 15-én született Jobbágytelkén hétgyermekes földművelő családban. Tudásvágyának és tehetségének köszönhetően meghatározó egyénisége lett falujának: 31 évig tanácsbíró, 10 évig tisztviselő. 1945-től szervezte és vezette a Jobbágytelki Népi Együttest. 2008. március 30-án, 82 éves korában elhunyt Balla Antal együttesvezető, népművelő.

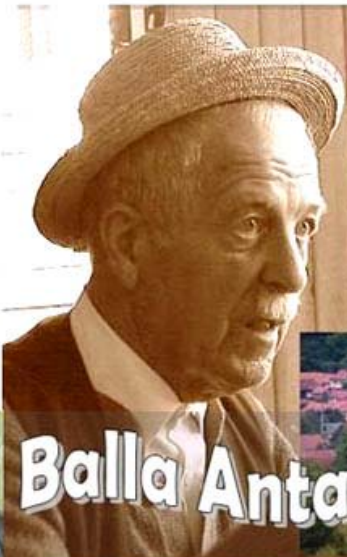
A falu énekes-táncos kedve évszázadok óta híres a környéken. Ezt a hírnevet írásos emlékek is őrzik. Bartók Béla a század elején többször is megfordult a faluban, s 1914-ben 40 népdalt vett fonográfra. Persze gazdag dal- és táncgyománnyal rendelkező falu még sok van, de évtizedek óta működő Népi Együttest vagy akárcsak dalárdát mégis csak kevésnek sikerült kiépítenie és fenntartania.

Az együttesnek szerencséje volt Anti bácsival. Anti bácsi belső vágyainak is teret adva megerősödtek azok a közösségformáló erők, amelyek a múltban gyökerező kultúra életben tartását és a világgal való megismertetését tették lehetővé.

(Részlet Stoller Márton szakdolgozatából)

Jobbágytelke a székely Marosszék legkeletibb részén fekszik, a Hermankapu dombkaréj alatt. Különleges, gyönyörű a viselete, hangulatosak és kacskaringósak utcái. Templomának tornya már messziről kimagaslik a fák fölött, amikor az út bevezeti a magyart a varázsos faluba...

Amikor 1996 nyara először irányította Erdélybe a Regös néptáncgyűjtés lépteit és a minibusz begurult a meleg, poros utcán Jobbágytelkére, elének jött

Stoller Antallal

Faluház

egy karakán, mély tekintetű, hófehér hajú bajuszos székely bácsi. Azóta több s újabb nemzedék argentinai magyar néptáncos is megismerhette Balla Antalt.

Mindnyájunknak eljön az ideje, az amikor az Úr magához hív... Viszont egyesek mély nyomot hagynak maguk után a földön. Anti bácsi nyomát megörökítve a székelyek Marosszéke földjén, Jobbágytelkén Balla Antal Tájháza (*) avattak, mindnyájunk örömére!

Íme a Népújságban megjelent cikk az eseményről:

(ZK)

Böloni Domokos:

A Jegyző úr táncoló emléke

Jobbágytelkén felavatták a *Balla Antal Tájházat*. Kevés település dicsekedhet

olyan szülöttel, akit a közelmúltból emel ki a nép, és valamiféle mitikus emlékezetbe márványol, több tárgyi mementóval is megtisztelt az emlékezetét. Balla Antal után nem maradt közvetlen leszármazott, élete és hivatása: drága faluja és a jobbágytelki népi együttes volt. A Jobbágytelki Falumúzeum és Tájház fő szorgalmazója és szervezője Stoller Antal, a Magyar Kultúra Lovagja. A tájház létrejöttét a Jobbágytelki Kulturális Egyesület tevékenységének köszönheti ez a pompás vidék. A Házban archívum és digitális audiovizuális gyűjtemény látható, amely a Balla Antalról és a Jobbágytelki Néptáncgyűjtésről készült felvételeket, dokumentumokat és emléktárgyakat teszi hozzáférhetővé a látogatók számára.

Az ünnepi szentmisét követően felszentelték a tájházat, majd a Budapest VIII. Kerületi Vasas Művészegyüttes Obsitos nevű, a családalapítás után visszaállt, „hazatáncoló” párokból összetevődő kiségyüttese mutatott be ropegős műsort. Stoller Antal a nyolcvanas években, még egész fiatalon, a Vasas Együttes vezetőjeként, két évtizeden át irányította a társulatot, művészi kiteljesedésüket a nyolcvanas évek hozták meg. - Úgy gondoltuk vagy nyolc évvel ezelőtt, hogy ne csak kerek évfordulók alkalmával találkozzunk, hanem „obsitos” barátaim azt ajánlották: maradjunk továbbra is együtt - mesélte a főszerző.

Azóta hetente áldozzák az idejüket arra, hogy találkozzva táncoljanak, gyermekeik annyira cseperedtek, hogy nyugodtan táncolhatnak tőlük, sőt velük együtt! A jobbágytelki „kultúrban” sokan könnyezve hallgatták ismét az Anti bá' - néhai Balla Antal - derűre biztató, életes férfihangját. És tapsal fogadva láthatták az általa színpadra álmodott és a világ elébe vitt, mára különös patinát nyert, veretes jobbágytelki táncokat.

Stoller Antal „Huba” Balla Antalról: „CD-je készült Pesten. Hét jobbágytelki népdalt énekel. A pesti táncházban tanított jobbágytelki táncokat, a budai Várban léptek fel a Marosszéki lakodalom műsorában. Az Életfa-díjas Balla Antalról mondták a helybeliek: 'Anti hol Pesten, hol a műholdon, hol Jobbágytelkén van - bárhol legyen, mi megyünk utána. Követjük sárguló kalapját a sűrű tömegben.'”

(*) A tájházzal járó költségeket, valamint a további fenntartásához kapcsolódó szükségleteket számos magyar támogatta adományaival. Híres néprajzosok, tánc-tanárok, intézmények, köztük Buenos Airesből a Regös együttes (200 dollár: 42.000 forinttal) és Kerekes Ági (100 dollár: 21.000 forinttal) is hozzájárult.

2005. február: a Regös Együttes újabb táncosai tüneményes élményben részesülhettek... Anti bácsi gyönyörű kapuja előtt várják a befogadást

2005. február: Balla Antalt körülveszik b.-j.: Bonapartian Edi és Ughy Viktor, aki 1996-ban már járt nála

Nem könnyű manapság a gyerekeket hétvégi magyar iskolára biztatni, mikor annyi más csalogató szórakozási lehetőség nyílik a számukra. Am a ZIK immár fél évszázadot meghaladva működik tovább, rendíthetetlenül.

Zuhogó esőben zajlott le november 21-én de. a gyülekező a főpróbára a Szent László iskolában, mert utána következett a jelzett évzáró a Hungária nagyter-

A Zrínyi Ifjúsági Kör záróünnepélye

mében. A ZIK tanárai és diákjai erősen készültek erre az alkalomra. Komoly és fáradságos munkát végeztek az év folyamán, ezért örömmel mutatták be az eredményt.

Minden elismerést megérdemel a ZIK vezetősége és a tanári kar a munkájáért és kitartásért, amely ötvöződik a szülők, nagyszülők és a tanulók közös munkájával. Az eredményt láthattuk, ahogy ezen az évzárón bemutatták nekünk a pici óvodásoktól kezdve a nagyobbacskákon át egészen a magyarórákra járó felnőttekig.

A műsor végén öt fiatal kapta meg a repülőjegyet és hozzá kis zsebpénzt is, hogy Magyarországra utazza-

nak, bele a nagy télbe. Erre hárman közülük az itteni nyári szünidőt használják fel, viszont ketten egy évre indultak a magyar nyelvtudásukat bővíteni és továbbképezni magukat.

Világos kell legyen a kolónia minden egyes tagja előtt, hogy igen fontos támogatnunk az egész éven át a különböző ZIK-rendezvényeket, hiszen ezek hozzásegítenek a diákok ösztöndíjához. Magyartanulás nélkül pedig lehetetlenné válnék a kolónia megmaradása - magyarul...

Gratulálunk és buzdítuk őket, hogy továbbra is ki-tartson bennük a lélek! (Fotók áttelnes oldalon) (BM)

ZIKHÍR: Mihályfy Kinga óv. ...

Magyarország észak-nyugati részét körbeutaztuk az iskolakezdés után. Egert, Miskolcot, Lillafüredet, Bükköt, Istállósköt és az Aggteleki-barlangot is megnéztük. Gyönyörű tájakat! Saját szememmel láttam a várat, ami a 200-forintos papírpénzre is rá van nyomtatva, a diósgyőri várat Miskolcon. Az utacska a fák között, amin sétáltunk fölfelé a Bükk hegység egyik csúcsára, olyan volt, mint egy szőnyeg: sárga, piros és barna levelekből kirakva.

Mihelyst beléptem az Aggteleki-cseppkőbarlangba, nem akartam elhinni, hogy valódi... Egyszer, amikor vártam a villamosra, alig tudtam elhinni, mit látok... Az ég sötétrózsaszín, kék és sárga volt, néhány felhővel. A budai Vár, a Lánchíd és a Parlament lámpái visszatükröztek a Duna vízében, mint arany pálcikák.

Nem is kérhetek többet! Budapestnek varázsa van! Csak nyitva kell tartanom a szememet! Szabadabb és függetlenebb lettem itt Magyarországon. En tartom fenn magam. És ezért is tele vagyok örömmel.

*

Már kezd végére járni az évem itt, és

2) ... és elment három szép fiú is!

Zólyomi Kati:

Miért jössz ide? Ez az ország már nem ér semmit!

Buenosi serdülők Budapesten

Előre kérem a bocsánatot a kedves Olvasótól, mert a következő krónikát nem írhatom meg teljes semlegességgel! December 7-én és 14-én összesen három 14 éves serdülő ZIK-diák-cserkész szállt repülőre - irány: BUDAPEST! **Arcagni Sándor** (Adolfo Bucagni és Fóthy Rita fia), **Mattiauda Szanti** (Andrés Mattiauda meg saját fiam) és **Szilvássy Ignác** (Szilvássy Lőrinc és Makkos Erzsébet fia) nagyra meresztett szemmel, izguló mosollyal és teli kíváncsisággal „nekiláttak” az ismeretlennek!

Ezeizán, induláskor
b.-j.: Mattiauda Zólyomi Szanti, Arcagni Fóthy Sándor, Szilvássy Makkos Ignác

Nehézségekkel s kételyekkel megpakolt év után sikerült ezt az újabb három hónapos magyarországi ösztöndíjat is egyenesbe tenni. Már „odahaza” vannak, s próbálják kiküszöbölni a hatalmas különbségeket, már amennyire ezt gyorsan el lehet érni. Először „át kell álljanak” a négy órás elcsúszásra, meg kell szokják a még idegen de kedves befogadó „pótcsaládok” élettróját, magukévá kell tegyék az új kosztot, át kell igazodjanak a „befogadó iskolák” rendszeréhez (*), meg kell tanuljanak utazni, közlekedni, és legfőbbképp meg kell próbáljanak minél hamarabb „magyarul beszélni mindenkivel”!

Soknak és nehéznek tűnnek a felsoroltak, de tudjuk, hogy a napok s hetek elteltével mindez már nem lesz gond, hanem természetes kihívássá válik. Viszont ami igen nehezen elviselhető, bizonyára s ijesztően az, hogy egy csak 14 éves, messziről érkezett magyar származású fiút első iskolapanapján e kijelentéssel lepjék meg: „Miért jössz ide? Ez az ország már nem ér semmit!”

*

Habár az emberek kedvesek és őszintén érdeklődnek, mégis megdöbbentő ez a

Folytatás az I. oldalról

egy másik repülő hazavisz engem. Ez volt életem legjobb éve! Minden nap megköszönöm, hogy itt lehettem, és átélhettem az egészet.

Amikor hazamegyek Argentínába, decemberben, nemcsak egy csomó emléket viszek magammal, hanem barátságokat is, amelyek örökre megmaradnak akkor is, ha nem találkozhatunk soha többé.

Tudom, sokan azt gondolják a Balasról, hogy egy elvesztegetett év, nem éri meg – és időpazarlás. Szerintem ez mindig sajátmagunktól függ. Én végigéltem ezt az évet, és mondhatom, hogy egy pillanatra sem bántam meg, hogy eljöttem. Elmentem, ahova el akartam menni, láttam, amit látni akartam, és megismertem, amit meg akartam ismerni. Átéltam azt, amit sokan csak meghallgatni mernek. Máshol nem tudtam volna megkapni, amit én itt kaptam.

Sok ember „elveszít” éveket, míg rájön, hogy mégsem az az egyetemi szak illik rá, vagy mert az iskolában ismételt egy évet, vagy csak elmúlik az élete anélkül, hogy tudja, hogy mit akar igazából.

En eldöntöttem: itt akarok élni. Most nagyon jól tudom, mit akarok.

szélsőséges helyzet! Mennyire különböző oldalait éljük a magyarságnak! Az idézett mondat néhány napja fakadt diákok és még tanárok szájából is. Ugyanakkor, amikor mi itt mindent megteszünk, hogy fiataljaink, az árvizeket is leküzdve, megismerhessék nagyszüleik hazáját, azt a Hazát, amit mi megszerettünk velük - mekkora ellentét!

Ha mindnyájan, szanaszét a nagyvilágban, ilyen keserű kijelentésekkel adnánk tovább pillanatnyi szomorúságunkat s reménytelenségünket a fiataloknak, **VESZVE MINDEN!**

Akkor minek élünk? Miért beszélünk tervekről, kilátásokról és a jövőről, ha a jövőt magát felelőtlenül mi magunk megakadályozzuk?

*

Az elkövetkező majdnem három hónap alatt még százféle élmény vár a fiúkra. Új barátokkal fognak összelepedni, egyszerre majd észreveszik, hogy már tudnak tájékozódni, dönteni. Felfedezhetnek egy olyan légkört, ami teljesen eltér a sajátjuktól, az ittenitől. Azt is, hogy most végre alkalmazhatják a hallottakat. Remélem felfigyelnek Erdélyre is! Amikor ott lesznek, muszáj észrevegységüket! Mert ott ezt fogják hallani: „De jó, hogy eljöttetek! Ez a mi magyar otthonunk legyen a tiétek is!”

*

Hála a Jóistennek, még képesek vagyunk kihasználni a lehetőségeket, még merünk építeni és álmodni, még van reményünk, és a mi körülményeink támaszával még továbbra is megpróbálunk minél több magyar érzelmű fiatalot átküldeni a Kárpát-medencébe!

Ha eljön az a nap, amikor a magyarságra ismét rászáll a józan hazaszeretet anyyala, az a nap, amikor legalább megkíséreljük az egymás iránti bizalmat s tisztetletet, aznap elkezdődhet újra minden! Mert, ahogy már sokszor hallottuk, a Haza ott van, ahol a szíved meghatódik, ahol szeretteiddel magyarul beszélhetsz, ahova vissza-visszavágyasz és ahova elküldöd gyermekeidet is, hogy megismerje eredetét! ■

(* Sándor és Ignác a Máriaremete hidegkúti ökumenikus általános iskolába járnak, és Szanti a budakeszi Prohászka Ottokár katolikus gimnáziumba.

miniHUFI

- **ZIK évzáró** volt a Hungária nagyteremben. Szokásosan bemutatkoztak a korcsoportok, élvezték őket a szülők s nagyszülők, az ösztöndíjasok átvették repülőjegyeiket és a megérdemelt díjpénzt, amelyet a ZIK jutalmaként kiérdemelték a tanórákon való hiánytalan részvétellel. (I. beszámoló az átelleses o.)

- **Vass Ili** hosszabb magyarországi élménye után visszaérkezett Argentínába. Sajnos csak három hónapig lesz itt, család és barátok látogatására jött. A HUFI majd beszélget vele, hogy tapasztalatait, egyáltalán: új életét elmesélhesse nekünk. Isten hozott Ilonácska! Hiányoltunk!

- Látogatóban van itt **Kerekes Cili** is! Ezegyszer nem egyedül jött, hanem barátjával, Bobbal, aki kedves s nyugodt megjelenésével mindnyájunknak azonnal rokonszenves volt!

- Cili természetesen bátyja, **Kerekes Marci** és **Paz (Pachu)** esküvőjére hivatalos. 2009-ben Marcit is számítva már három magyar cserkészvezető vitte menyasszonyát az oltár elé (a másik kettő Zöldi András és Collia Niki).

- Az évről-évre ismétlődő hagyományos **Karácsonyi vásár** ez alkalommal is sikeresen zajlott le a Hungária és a Cserkészház összes helyiségeiben. Három napos színes-zajos-illatos hangulat! Három nemes célú magyar mozgalom „stand-csoportja” működött lelkesen, hogy minél több pénzzel láthassa el munkásságát: a **Zrínyi Kör ösztöndíjbizottsága** a parrilla-nál adta el százával a sült kolbászokat, húsokat és hamburgereket, valamint a híres tomlajegyeket. A **Regös** támogatására az **Oleander** asszonyai ügyködtek a szép, hasznos tárgyak, savanyúságok, lekvárok, **superpanchó**-k és csapolt sör eladásával, míg a **füccerkészek** „sátra” mélyében a legfinomabb szörpök s jeges-habos kávék, meleg szendvicsek készültek szüntelenül.

Fantasztikus nyüzsgés volt végig. - Annak ellenére hogy a vásárló közönség ritkul, ezek a standok mindig szép bevétellel gazdagodnak, céltudatosan és ötletesen szervezkednek, keményen dolgoznak. Egyszóval: megérdemlik a sikert!

Fontos megjegyzés: A Bartók Béla csapat szeretne még az idén elutazni Észak-Amerikába a nagy Jubileumi táborra. Ennek érdekében a vásár alatt bedolgozó cserkészek pontokat kaptak aszerint, hogy hány órát működtek.

És ha már jutalmakról szólnak: A Regösök is tehettek valamit „borravaló” érdekében: akik helyt álltak a vásár előtt (3 stand állítás), vásár alatt (kiszolgálás és sorsjegyeladás), valamint vásár után (elpakolás, rendrakás), kaptak napi munkájukért egy összeget, amivel megkönnyítették az uruguayi útjuk árát.

Élménydús január!

- Percnyi megállás nélkül: segédtsztképző (Mercedes, Buenos Aires), őrsvetőképző és mintatábor (Jáuregui, Buenos Aires). Nagyjából minden felsorolt táboron ugyanazok a lelkes jelöltek és vezetők vettek részt. Lomniczy Mátyás cst. volt az év.vk. kiképzés parancsnoka, míg a segédtsztké Szilvássy Lőrinc cscst. Érdekes tény, hogy az őrsvetetői tábor jelöltjei már tavaly Brazíliában elvégezték a kiscserkész őrsvetetőit is!

- A **Regös együttes** csapata is nagyrészt felújított tagozattal utazik a Dél-amerikai Magyar Néptáncfalalkozó és továbbképző néptánc-szimpozium (Montevideo, Uruguay) nagy találkozóra, és egy teljesen új táncszámmal „vetélkedik” majd a többi ország táncs csoportjaival. A HUFI ezzel a jelisével kíván sok sikert mindnyájunknak:

„Aki szenvedéllyel és igazi hovatartozási szeretettel, feladat-vállalással áll neki, az remekül bírja is!”

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

NYELVTANÍTÁS A SZÓRVÁNYBAN

- a messzi, messzi Argentínában -

„Az a tény, hogy anyanyelvem magyar, és magyarul beszélek, gondolkodom, írok, életem legnagyobb eseménye, amelyhez nincs fogható...”

Kosztolányi Dezső

15.000 km-re Magyarországtól, a déli félteke egyik országában, harmad és negyedgenerációs gyerekek még beszélnek magyarul. Igaz, hibásan, a spanyol nyelv erős behatásával - de beszélnek magyarul.

Pedig mikor is jöttek ide magyarok utóljára? 3 nagyobb hullámban érkeztek, az I. Világháború után, a II. Világháború után, és kisebb számban az 56-os Forradalom után. De legnagyobb számban a II. Világháború után. Hány éve már! Több mint 60! És a nyelv nem halt ki, még nem olvadtunk be teljesen, mert a magyar öntudat erős, mély a magyar hovatartozás érzése! Sokan rengeteget tettek és tesznek önzetlenül azért, hogy ez a drága örökség, ami a magyar érzés és a magyar nyelv ne haljon ki, hanem tovább éljen! Tovább? Meddig?... Akármegdig, mindenképpen nehéz feladat.

Melyek a legnagyobb nehézségeink?

■ **Nagyon messze vagyunk az Óhazától!** Nem tudunk évente odautazni. Sőt, kevesen vannak, akik egyáltalán valaha is utaztak, sokan soha nem is látták Magyarországot. Ez nagy gond, hiszen nincs kapcsolatunk az élő nyelvvel, nincs rendszeres élmény-váltás, ami könnyíti a nyelv használatát, sőt felébreszti a kedvet arra, hogy jobban beszéljünk azért, hogy jobban tudjunk kommunikálni ottani rokonainkkal, barátainkkal. A rendszeres kapcsolat az anyanyelvi házával kulcsfontossággal bír a nyelv megőrzésének érdekében.

■ **Sok a vegyes házasság,** lassan beolvadunk. Ez egy természetes folyamat. A gyermekek már egyre inkább spanyolul beszélnek otthon. Már csak a hétfégi foglalkozások alatt beszélnek magyarul, ott is nagyon kell erőltetni.

■ **A magyar nyelvi szint nagyon csökkent.** A magyarországi könyvek nem felelnek meg: túl nehéz a nyelvezetük, túl bő a szókincsük. Amelyeknek a szintje jó lenne, az meg túl gyerekes. Eltolódás van a tankönyvek használatában, mert a diákok nem tudnak eléggé magyarul. Tehát muszáj, hogy a saját anyagunkat megszerkesszük, elkészítsük a gyerekek különböző szintjének megfelelően és összehasonlítást téve anyanyelvük grammatikájával, tehát esetünkben leginkább a spanyollal. Fontos, hogy a gyermek lássa mi működik másképp, hol kell vigyázni, miben különbözik a magyar és a spanyol. Amikor ezt megérti, akkor hirtelen elkezd szövegeket alkotni, elkezd a mondatszerkezetet rendszeresen használni.

■ **Hangszalag, videó, de egyszerűbb szinten.** Magyarországon remek videók vannak, ám azokat egy itteni gyermek nem érti meg. És ha nem érti: nem élvezi, és nem nézi meg. Igen jó lenne ha készülnének egyszerűbb szövegű énekek (rock, meg olyasmik, amiket a mai fiatalok hallgatnak!), rövid, érdekes mesék. Akár olvasmányok is, serdülőknak valók, érdekesek, izgalmasak - de egyszerűbb szinteken. Lehetnek különböző szintek, mint ahogyan angolban is léteznek.

■ **Időhiány.** Rohanunk. Mindenki dolgozik, „nincs idő semmire”. A hétfégi iskolában ugyan kapnak leckét, olvasni valót, de a nyelvvel otthon is foglalkozni kell! Viszont senki se ér rá, se mama, se papa nem ül le velük magyart tanulni. Nagyon nehéz rávenni a szülőket arra, hogy ezért is tegyenek valamit. A nyelvtanulás olyan, mint egy ház építése, napról napra téglát téglára kell tenni, és minden téglára szükség van! *A mindennapi téglá kell!* Különbön nincs magyar beszéd!

■ **Tanári továbbképzés:** akik tanítunk, azért tesszük, mert szeretjük anyanyelvünket, mert magyaroknak érezzük magunkat, mert nem akarunk beolvadni, és tíz körömmel harcolunk a beolvadás ellen. Viszont nem mindenki pedagógus, sőt, sokan már nem is beszélnek jól a magyart, nem tudják a nyelvtant, a helyesírás is sántít. Továbbképzéseken részt venni nagy segítség lenne, de újra felmerül a távolság és a költség problémája.

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók: Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

„Ügyintéző, meghívlak vacsorára!”

Utóbbi időben sokat gondolkodunk jövőnkön, Magyarország jövőjén. Sajnos nem rózsás a helyzet.

Magyarország egyre jobban hasonlít Venezuelára ill. Argentínára, azok negatív jellemzőivel, nem pedig fejlett európai társaira. Az irány, amin haladunk nem felfelé vezet.

- A korrupció hihetetlen méreteket ölt, hinni már senkiben sem lehet, és a közömbösség egyre csak nő.

- A politikusokban itt sem lehet bízni, mindegy milyen színben lépnek fel. Hiába várjuk tőlük a változást, az új irányt. Sajnos itt is érvényesül az a mondás, miszerint egy népek az a kormány adatik, amelyet megérdemel. Nehéz ezt kimondani, fáj nagyon is. Magyarország már nem az az ország, amit „kint” megszerettünk, amiről meséltek.

- Panaszkodtunk, mert a két éve vett modern Kombino villamosokban nem volt klímaberendezés. Beszerelték, most pedig kinyitjuk az ablakokat! Ugyanez történik az új Volvo buszokkal is. Így semmi értelme.

- A BKV botrányok miatt egyre többen bliccelnek (nem vesznek útjegyet), mondván: ameddig nem tisztázódnak a milliós sikkasztások, nem fizetünk. Pedig ha az ember használja a szolgáltatást, azért illik fizetni. Ha bojkottálni szeretnénk, használjunk biciklit, vagy gyalogoljunk!

- Panaszkodunk mert a korrupció mindenhol jelen van, de hálapénzt adunk az orvosoknak, nővéreknek. Sőt, ha azt szeretnénk, hogy kis babánk kapjon helyet a Bölcsődében, akkor is fel kel ajánlani a „segítséget”. Ez hol készpénz, hol munka, hol tárgyak. És ez már mind természetes.

- Vannak olyan állami hivatalok, ahol csak akkor lehet elintézni bármit, pl. egy építkezési engedélyt, ha felajánlunk egy vacsorát az ügyintézőnek.

Mi jelent nagy segítséget?

■ **A technológia:** Az, hogy a világ így kinyílt, hogy az új technológiai eszközök által olyan közel kerülünk egymáshoz és hogy tudunk egymásról. Ez óriási nagy szó, ami lelkesít, táplálja az öntudatot és a megmaradás vágyát! Tudni, hogy más is harcol, más is küszködik úgy, mint mi. Megosztani a gondokat, a tapasztalatokat - mindez erőt ad arra, hogy folytassuk munkánkat.

■ **A Balassi Bálint Intézet** a fiatalok számára igen vonzó lehetőség, amit nem akarnak elmulasztani, amire vágnak, és ami miatt úgy érzik, hogy érdemes az itteni magyar iskolába járni és megtanulni mindent. Kimondottan fontos szerepe van!

■ **A Magyar Kormány anyagi támogatása** szintén hihetetlen fontosságú, főleg nekünk itt, olyan messze az anyaországtól. Ha nem lenne anyagi támogatás, a gyerekek nem tudnának utazni, nem lennének nagy élményeik, amik megerősítik bennük a **hovatartozás** érzését, és egész biztosan hamar elvesznének a magyarság részére.

■ **A magyar tankönyvek,** meséskönyvek, CD-k, filmek, amelyeket adományként kapunk, szintén fontosak, színesítik és vonzóbbá teszik az órákat, még akkor is, ha a tananyagot nem tudjuk teljes egészében felhasználni. Az igazi, szép színes könyv vonzó és készíti a gyermeket arra, hogy meg akarja érteni a benne olvashatókat.

■ **Utazás.** Mindenegyés lehetőség, hogy bárki - akár diák, akár tanár - utazhasson oda, hogy kapcsolatban legyen Magyarországgal, mindig fellendülést, nagyobb lángot jelent, ami a magyarság tüzét táplálja, növeli!

Tisztában vagyunk azzal, hogy a magyar nyelvet meg kell őrizni, akár hogyan is. Tisztában vagyunk azzal, hogy azt a rendkívül értékes örökséget, amit nagyszüleink ránk hagytak, most nekünk kell ővni, a mi feladatunk és felelősségünk, hogy ne vesszen el. Ezt tesszük, annak ellenére, hogy gyakran nagyon nehéz. Tesszük akkor is, ha az ár ellen úszunk. Tesszük azért, mert büszkék vagyunk arra, hogy magyarok vagyunk! Mert tudjuk, milyen nemzettesthez tartozunk.

Ami az íróasztalon maradt:

Kedves tanárok, cserkészvezetők! Köszönjük, hogy önzetlenül és szeretettel időt szántok a gyermekekre és a magyar tanításra! Munkátok aranyat ér!

Szülők! Köszönjük, hogy támogatjátok a Zrínyi Ifjúsági Kör és a cserkészlet tevékenységeit az által, hogy külditek gyermekeiteket és részt vesztek a programokban.

Mindenkinek jó pihenést - de BESZÉLJÜNK MAGYARUL a vakációban, JÁTSSZUNK gyermekeinkkel magyarul, OLVISSZUNK itt-ott magyarul, ÉNEKELJÜNK magyarul. Amit az év alatt tanultunk, az legyen jelen a mindennapokban! Mindig ezzel a szóval fejezem be: ÉRDEMES!

- Néhány hónappal ezelőtt egy újságíró titokban lefilmezte és leleplezte, milyen könnyen lehet mozgásszerűt igazolványt „szerezni”, amellyel az egész Unióban nem kell parkolást fizetni. Az a hihetetlen, hogy ő ellene indult rendőrségi eljárás, mert vett egy ilyen igazolványt! Most akarnak egy olyan törvényt hozni, amely megvédi a feljelentőt, pl. ezt az újságíró. Ez talán segíthet. Reméljük. Közben a többi EU-államban már nem hisznek a magyar mozgásszerűt igazolványoknak. Szégyen!

- Az előbbiekhöz kapcsolódik az, mikor az áruházak parkolójában családoknak fenntartott helyeken bárki leáll, csak hogy tíz méterrel közelebb legyen a bejáratához.

- Sokan a szélsőségek hívei, még az erőszakot is elfogadják a cél szentesítésében. Persze könnyebb nem magunkban keresni a hibát és azt gondolni: „Ha nem lesznek cigányok, akkor ez egy szuper ország lesz”. A roma ügy tény és való, de nem csak ezen a téren kell közös megoldásokat találni.

- Az Európai parlamenti választásokkal egy időben volt Pécsért polgármester választás, de az eredmény érvénytelen volt a csekély részvétel miatt. Azóta többször megtartották - szintén eredménytelenül. És ez nem csak ott történt meg.

- A közömbösség nemcsak a politikai életben van jelen, hanem a mindennapjainkban. Amikor a liftben dohányoznak, mit sem törődve azzal, ki jön utánuk. Amikor előretolnak, csak hogy mi legyünk az elsők. Amikor nem figyelünk a másira, csak rágódunk a mi kisebb-nagyobb gondjainkon. Nem látjuk az erdőt, csak a saját fánkat.

*

Mindezek példák. Sorolhatnám tovább.

A magyaroknak meg kell változniuk, szemléletet váltani. Cselekedni nap mint nap egy új hazáért. Most a tettek fontosak. Nemcsak nagyban, piciben is. Tenni kell, ha az „első világhoz” akarunk tartozni, mert ez így abszolút „harmadik világ”.

Nem a kormányváltásban kell bízni. Saját magunk kell meghozzuk a változást, nap mint nap. Ha kell, vállalni a nehezebb utat. Kiállni a helyes cselekedet mellett.

Bizunk a magyar nemzetben rejlő erőben! Kívánjuk, hogy az új év elsöpörje a szürke közömbösséget és újjá szülessen a remény és a hit egy jobb jövőben. És, hogy a hit meghozza az erőt és a kitartást. Hajrá!

Itt az idő, „most kell az erős kar, a férfiú-mell”!

KÉT FARKAS

Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik.

Azt mondta:

- Fiam, a csata két farkas között zajlik,

akik mindannyiunkban ott lakoznak. Egyikük a rossz. A düh, irigység, féltékenység, szánalom, kapzsiság, erőszak, önsajnálát, büntudat, harag, kisebbség, hazugság, hamis büszkeség, felsőbbrendűség és az ego.

Másikuk a jó. Az öröm, béke, szeretet, remény, nyugalom, alázat, kedvesség, jóindulat, empátia, igazság, nagylelkűség, együttérzés és a hit.

Az unoka elgondolkozott egy pillanatra, majd megkérdezte nagyapját:

- És melyik farkas győz?

Az öreg indián mosolyogva válaszolt:

- Az, amelyiket eteted...

(Köszönet Kerekes Ági)

HUNGARIA
ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON
mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com

Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjjelig
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

A HKK hírei

A Hungária Könyvbarátok Köre kölcsönkönyv- és leltár a nyári hónapok alatt szünetel. Ügyfeleit, barátait újból várja március 5-től kezdve péntekenként 19 és 21 óra között. Jó pihenést!

(Sürgős esetekre telefon 4798-2596)